ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **RAVIS víno & turistika s.r.o.**, se sídlem Horní 114, Přítluky, zast. JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem Žižkova 791/25, Kyjov, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 504/15, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2014, č. j. BX719-35/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2017, č. j. 30 A 102/2014 – 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu Brno (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 4. 2014, č. j. BX719-30/2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovatelce uložena úhrnná pokuta ve výši 200 000 Kč dle § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vinohradnictví“) a dále stanovena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Správní orgán prvního stupně uložil úhrnnou pokutu za to, že stěžovatelka ve své provozovně Areál ZD, 691 03 Rakvice

I. uváděla v době mezi 30. 5. 2011 a 12. 6. 2012 do oběhu víno Müller Thurgau, 2010, víno s přívlastkem, pozdní sběr, suché, oblast Morava, Podoblast Velkopavlovická, obec Boleradice, trať Nové Hory, alk. 12,0% obj. šarže č. 1100310/03/27, hodnocené množství 3 243 l, tj. 4 324 ks [ze sdělení k opatření č. P019-70394/12/D, doručeného na Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „SZPI"), inspektorát v Brně dne 26. 7. 2012 a zaevidovaného pod poř. č. 25815 vyplývá, že stěžovatelka z tohoto množství stáhla zpět z oběhu celkem 1 435 ks],

- které bylo označeno tradičním výrazem „víno s přívlastkem", byť nebylo vyrobeno v souladu s definicí tohoto tradičního výrazu uvedenou a evidovanou v rejstříku Evropské komise, vedeném v elektronické databázi „e-Bacchus", neboť hrozny použité na jeho výrobu nepocházely z deklarované zeměpisné oblasti; ve znaku geografický původ tedy dané víno nevyhovělo podmínkám stanoveným v čl. 40 odst. 2 písm. a) nařízení Komise (ES) č. 607/2009 ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví,

- jehož označení uvádělo spotřebitele v omyl, neboť jak bylo zjištěno ze srovnání hodnot bezcukerného extraktu, zjištěných při zatřídění vína (obsah bezcukerného extraktu 25,5 g/l) a v laboratoři SZPI na vzorku takto označeného vína odebraného v tržní síti (obsah bezcukerného extraktu 20,9 g/l), nemohlo se jednat o totožné víno, čímž se dopustila v rozporu s čl. 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 klamání spotřebitele a naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.

II. Dne 9. 7. 2012 porušila povinnost vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, zákonem o vinohradnictví a vyhláškou č. 323/2004 Sb., zakotvenou v § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví, neboť v evidenčních knihách neevidovala prodeje posledních 594 kusů lahví vína Müller Thurgau, 2010, víno s přívlastkem, pozdní sběr, suché, oblast Morava, Podoblast Velkopavlovická, obec Boleradice, trať Nové Hory, alk. 12,0% obj. šarže č. 1100310/03/27, toto víno pak v evidenční knize vedené v souladu s § 14 odst. 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb., resp. dle vzoru uvedeného v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb. evidovala v měsících srpnu, říjnu, listopadu 2011 a dále v měsíci březnu 2012, nikoli v září 2011 a v lednu a v únoru 2012, čímž se dopustila správního deliktu dle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví.

[4] Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno poté, co bylo žalovanou v předcházejícím správním řízení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno, neboť žalovaná se neztotožnila s právní kvalifikací prvostupňového orgánu. Ten v předcházejícím zrušeném rozhodnutí pod bodem I. druhou odrážkou uvedl, že víno vykazovalo obsah bezcukerného extraktu 20,9 g/l, zatímco při zatřiďování mělo mít obsah bezcukerného extraktu 25,5 g/l, tj. vykazovalo rozdíl větší, než povoluje § 12 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 323/2004 Sb. Stěžovatelka tak porušila povinnost stanovenou v § 27 odst. 4 písm. a) bodu 5

zákona o vinohradnictví a dopustila se spáchání správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. aa) téhož zákona. Dle žalované, vzhledem k rozdílu bezcukerného extraktu daného vína oproti vínu zatříděnému (4,6 g/l), nemohlo být zkoumané víno se zatříděným totožné. Zároveň na základě laboratorního rozboru měl za prokázané, že víno nebylo tuzemského původu. Podstata protiprávnosti jednání stěžovatelky spočívala v tom, že uváděla-li do oběhu víno zahraničního původu označené v podstatě stejně jako uvedené víno zatříděné, uváděl způsob označování vína spotřebitele v omyl o tom, že se jedná o zatříděné víno. Takové jednání pak může představovat porušení čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 (dále jen „nařízení č. 178/2002“) ze dne 28. 1. 2002. Pokud rozdíl v hodnotě bezcukerného extraktu dokládá klamání spotřebitele ohledně totožnosti vína, nebylo na místě hodnotit tuto skutečnost znovu z pohledu možného porušení § 27 odst. 4 písm. a) bodu 5 zákona o vinohradnictví, neboť se jednalo o zcela jiné víno než zatříděné.

I. Vymezení věci

[5] Krajský soud neshledal žádnou vadu, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů. Ostatně sama stěžovatelka s tímto rozhodnutím polemizovala, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalované nesouhlasila, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[6] Žádný právní předpis nestanoví povinnost vypořádat námitky ve stejné struktuře, v jaké bylo podáno odvolání. Je pouze na žalované, aby odvolací námitky vypořádala, logicky odůvodnila a argumentovala s uvedením skutkových a právních důvodů, což se v projednávaném případě stalo. Žalovaná se v dostatečné míře a srozumitelně vyjádřila ke všem odvolacím námitkám uplatněným stěžovatelkou. Zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnila a srozumitelně uvedla, co jí k tomu závěru vedlo. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí prvostupňového, je seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, které v napadeném rozhodnutí vyslovila žalovaná, je zřejmá.

[7] Součástí prvostupňového rozhodnutí bylo poučení, které se nevztahovalo k rozhodnutí, čímž došlo částečně k nesprávnému poučení stěžovatelky, ačkoliv jinak byly náležitosti dle § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), splněny. Soud v tomto směru odkazoval na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 – 69, ve kterém bylo uvedeno: „[V]*ždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.*“ Nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že by každé pochybení správních orgánů bez dalšího mělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

[8] Věta o odkladném účinku odvolání proti usnesení byla do poučení prvostupňového rozhodnutí nejspíš zanesena v důsledku administrativního pochybení, které pravděpodobně vzniklo opakovaným kopírováním. Tento závěr bylo možno dovodit již z toho, že se v daném případě o usnesení nejednalo a tato část poučení se na danou věc nikterak nevztahovala. Z odvolání stěžovatelky ze dne 17. 4. 2014 bylo zřejmé, že tato

skutečnost byla patrná také jí. Uvedla totiž, že správní orgán nevydal žádné usnesení, ale rozhodnutí. Dalo se předpokládat, že si byla vědoma skutečnosti, že v důsledku odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nenabylo rozhodnutí právní moci a tudíž jí nevznikla povinnost k úhradě pokuty ani nákladů řízení. Ze správního spisu ani nevyplynulo, že by se tímto poučením řídila a uvedenou částku skutečně uhradila. V návaznosti na podání odvolání poté správní orgán prvního stupně prostřednictvím výzvy k doplnění odvolání ze dne 23. 4. 2004, č. j. BX719-32/2013, stěžovatelce přisvědčil v tom, že poučení obsahuje navíc větu týkající se § 76 odst. 5 správního řádu. S ohledem na skutečnost, že podala odvolání v zákonem stanovené lhůtě příslušnému správnímu orgánu, neměla v poučení omylem uvedená věta žádný vliv na zkrácení jejích práv.

[9] Správní řád přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád (č. 71/1967 Sb.). Zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť do jeho dispozice svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumáváno – s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání. Dle § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak.

[10] Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývající z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

[11] V posuzovaném případě odvolání stěžovatelky vedle základních náležitostí podání obsahovalo specifikaci napadeného rozhodnutí i uvedení rozsahu, v němž jej napadá. K chybějícím odvolacím důvodům pouze uvedla, že odůvodnění odvolání předloží do 15 dnů. Takto formulovaným odvoláním dala správnímu orgánu jednoznačně najevo, že odvolání hodlá doplnit ještě o odvolací důvody. V takovém případě měl správní orgán učinit opatření k odstranění jeho nedostatků dle § 37 odst. 3 správního řádu, tj. poskytnutím dodatečné lhůty dle § 39 odst. 1 správního řádu (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53). Výzva k doplnění odvolání měla mít formu usnesení. K nedodržení zákonem stanovené formy jako k vadě řízení by bylo možné přihlédnout jen tehdy, pokud by měla za následek, že účastník nevěděl, jakou vadu podání má odstranit, nebo že nebyl řádně poučen (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 12. 1996, sp. zn. III. ÚS 301/95). Obsah výzvy však objektivně nemohl vzbuzovat pochybnosti o tom, co a v jaké lhůtě má být učiněno. Stěžovatelka na výzvu reagovala a odvolání o odvolací důvody doplnila. Žalovaná se jejími důvody v rozhodnutí podrobně zabývala. Nedostatek formy výzvy nevedl k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé.

[12] Výše uložené pokuty byla výsledkem správního uvážení obou správních orgánů. Je-li stanovena na základě zákonem uložené diskrece správního orgánu, je jeho povinností zabývat se všemi zákonnými hledisky i skutečnostmi, které mohou mít vliv na konkrétní

výši pokuty. Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení nebo volného uvážení zneužil. Soud proto posoudil pouze to, zda nedošlo k vybočení z mezí stanovených zákonem. Výše pokuty musí odpovídat správním orgánem zvažovaným zákonným kritériím a podmínce přiměřenosti. Soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 – 69.

[13] Zdůvodnění výše uložené pokuty bylo dostatečné. Uvedení konkrétní váhy jednotlivých okolností případu na výši uložené sankce je z podstaty věci dosti problematické. Správní orgán totiž hodnotí jednotlivé okolnosti podle své vnitřní úvahy, a to zejména v jejich souhrnu, a to právě na základě diskrece. Přesto je zřejmé, z jakých skutečností správní orgán vycházel a to, že v souhrnu vedly k vyhodnocení závažnosti správního deliktu jako menší. I z toho důvodu byla uložena pokuta na dolní hranici zákonného limitu. Žalovaná uvedené rozhodnutí pouze minimálně korigovala, přitěžující okolnost spočívající ve vytýkání recidivy stěžovatelky nahradila přitěžující okolností spočívající v jejím vědomém jednání. Soud má v souladu s dostatečně zdůvodněnými závěry žalované za to, že vědomost stěžovatelky o protiprávnosti jejího jednání a o možnosti ekonomického poškození spotřebitelů jasně vyplývá z obsahu správního spisu.

[14] Správní orgány vzaly při opětovném stanovování výše pokuty v potaz jinou právní kvalifikaci a nově zhodnotily závažnost protiprávního jednání stěžovatelky. Z rozhodnutí byla zřejmá snaha o individualizaci pokuty a její řádné odůvodnění. Byla posuzována závažnost deliktu na základě kritérií obsažených v § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. Správní orgán prvního stupně se podrobně zabýval i hodnocením nejzávažnějšího správního deliktu, a to s ohledem na absorpční zásadu dle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“).

[15] Ke stěžovatelkou tvrzené povinnosti přihlédnout k jejím majetkovým poměrům poukázal soud na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 33. Z něj vyplývá, že není-li zcela zřejmý likvidační charakter pokuty, správní orgán k majetkovým poměrům pachatele deliktu není povinen přihlédnout. Za daných okolností nelze správním orgánům vytýkat, že k majetkovým poměrům stěžovatelky nepřihlédly, pokud neshledaly uloženou pokutu pro ni likvidační, a to zvláště za situace, kdy sama likvidační charakter uložené pokuty nikterak nenamítala, a ten sám o sobě ze zjištěných skuteční nevyplýval. Soud pro úplnost dodal, že dle veřejně dostupné rozvahy stěžovatelky k 31. 12. 2013 (založené do sbírky listin ve veřejném rejstříku) činil její nerozdělený zisk 11 785 000 Kč.

[16] Uložení sankce v určité výši je výsledkem správního uvážení prvostupňového orgánu, resp. žalované, a to v návaznosti na individuální posouzení skutkového stavu. Nelze proto úspěšně s pouhým obecným odkazem na jiná správní rozhodnutí dovozovat porušení zásady legitimního očekávání, zásady rovnosti či vybočení z ustálené správní praxe. Bez znalosti konkrétních skutkových okolností jiných případů, které však

stěžovatelka ve své námitce nijak nevymezila, ani je nedoložila konkrétními správními rozhodnutími, není možné provést srovnání, na jehož podkladě by mohl soud případně vyslovit závěr, že v daném případě mohlo u stěžovatelky dojít k porušení zásady rovnosti či excesu překračujícího meze správního uvážení, vůči kterým by soud mohl zasáhnout. Taková argumentace nemohla obstát pro svou obecnost.

[17] Soud konstatoval, že stěžovatelka uváděla víno do oběhu pod označením odvozeným od označení vína zatříděného. Souhlasí proto se správními orgány, že se jednalo o označení uvádějící spotřebitele v omyl. Bylo řádně prokázáno, že stěžovatelka uváděla do oběhu víno zcela jiné, čímž uváděla spotřebitele v omyl v rozporu s čl. 16 nařízení č. 178/2002. Prvostupňový orgán jednání správně kvalifikoval jako správní delikt dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.

[18] Nelze s úspěchem tvrdit, že prvostupňový orgán nerespektoval právní názor odvolacího orgánu. Prvostupňový orgán ponechal ve výroku svého rozhodnutí právní kvalifikaci uvádění vína do oběhu, které bylo označeno tradičním výrazem „víno s přívlastkem“ a které nebylo vyrobeno v souladu s definicí tohoto tradičního výrazu, čímž došlo k porušení čl. 118v odst. 1 nařízení č. 1234/2007. Dále změnil právní kvalifikaci z porušení § 27 odst. 4 písm. a) bodu 5 zákona o vinohradnictví na porušení čl. 16 nařízení č. 178/2002. Takový postup považoval soud za možný, neboť jím bylo bez dalšího dosaženo stejného cíle, jenž odvolací orgán v závazném názoru vyslovil.

[19] Ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 20. 1. 2014, č. j. BX719-20/2012, se žalovaná zabývala především vypořádáním hmotněprávních námitek stěžovatelky a dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně nesprávně právně posoudil nyní projednávanou věc. Za situace, kdy se měl prvostupňový orgán věcí opět zabývat a rozhodnout o ní, pokládala žalovaná logicky za předčasné projednat všechny námitky týkající se procesního postupu správního orgánu. Přesto ho zavázala, aby se k odvolacím námitkám procesního charakteru znovu vyjádřil a vypořádal je, což prvostupňový orgán také udělal. Za těchto okolností soud považoval postup správních orgánů za správný, neboť přijetím opačného závěru by došlo ke zbytečnému zaplevelení správního rozhodnutí. Případná procesní pochybení, na která stěžovatelka odkazovala, již byla totiž zhojena novým projednáním správního orgánu prvního stupně.

[20] Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i napadeného rozhodnutí, bylo zřejmé, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z protokolů o kontrole a protokolu o zkoušce, které byly v řízení řádně provedeny jako důkaz. Takové odůvodnění považuje soud za dostačující. Z právních předpisů nevyplývá, že by popis či označení použitých metod byl náležitostí rozhodnutí, a vzhledem ke složitosti problematiky by to ani nebylo možné považovat za příliš vhodné.

[21] Rozbor odebraných vzorků vína prováděl Odbor zkušební laboratoře inspektorátu SZPI v Brně, který je k této činnosti akreditován Českým institutem pro akreditaci, o.p.s., a je taktéž náležitě registrován pod číslem 1058.8, což garantuje jeho náležitou odbornou vybavenost. Z protokolu o zkoušce ze dne 15. 6. 2012, č. D021-10831/12/A01 (dále jen „protokol o zkoušce“), vyplývalo, že ke kontrole geografického původu vína byla použita akreditovaná metoda SZPI, a to „Metoda SZPI 4911 (Compendium of international

methods of wine and must analysis, OIV-MA-AS2-12:R2009;OIV-MA-AS312-06;R2009, OIV-MA-AS311-05;R2011) s ceníkovým kódem V292. V tabulce na str. 2 protokolu o zkoušce byly dále uvedeny analýzy, které byly v rámci dané metody provedeny. Z protokolu bylo zřejmé, jaké laboratorní metody založené na jakých analýzách byly při rozboru vína použity. V odůvodnění napadeného rozhodnutí byl uveden celý název metod. Absence tohoto údaje v samotném textu prvostupňového rozhodnutí nepředstavoval takovou vadu, která by způsobovala jeho nepřezkoumatelnost.

[22] Metody byly akreditovány, jejich automatickou součástí byly proto i validace. Metody, které byly použity k analýze odebraných vzorků vína, patří do seznamu metod popsaných ve Sborníku mezinárodních analytických metod pro vína mošty OIV, tedy Mezinárodní organizace pro révu a víno, o čemž svědčí údaj o identifikaci použité metody v protokolu o zkoušce. Číslování konkrétní metody odpovídá jejímu číslování ve Sborníku OIV, přičemž dle aktuální právní úpravy je Sborník OIV závazný na základě čl. 80 nařízení č. 1308/2013, které nahradilo nařízení č. 1234/2007. Seznam zmíněných metod, jakož i jejich podrobný popis je vedle Sborníku OIV rovněž součástí Sdělení Evropské komise č. 2010/C43/01 nazvaného „Seznam a popis metod rozboru podle čl. 120g prvního pododstavce nařízení Rady (ES) č. 1234/2007“.

[23] Stěžovatelka prodávala víno, které neoprávněně označovala tradičním názvem „víno s přívlastkem“, ačkoliv nebyl splněn předpoklad geografického původu tohoto vína. Jednalo se o skutečnost, kterou šlo prokázat pouze laboratorní zkouškou. Tato zkouška byla provedena akreditovanou laboratoří. Skutková podstata správního deliktu se opírala o posouzení odborných otázek, které mohly být objasněny pouze laboratorními zkouškami. Tento postup shledal krajský soud správným.

[24] Prokazování geografického původu na základě těchto metod spočívalo v porovnání zastoupení izotopů kyslíku ve vodě vzorku vína a izotopů uhlíku a vodíku v etanolu vzorku vína se stejnými parametry, které vykazovaly autentické vzorky vín ze státu nebo oblasti deklarované výrobcem. Tyto izotopové hodnoty se liší pro vína jak z hlediska území, na kterém bylo víno vypěstováno, tak z hlediska ročníku. Touto metodou bylo možné prokázat geografický původ vzhledem k deklarovanému území a ročníku.

[25] Neuvedením skutečné země původu hroznů, resp. oblasti a trati, nedošlo k žádnému pochybení. Použité metody nestanovují konkrétní původ hroznů, s jistotou však vylučují, zda se jednalo o hrozny s původem v určité zeměpisné oblasti. Pro zjištění skutkového stavu nebylo *prima facie* nutné zjistit, z jaké konkrétní zeměpisné oblasti hrozny pocházejí.

[26] SZPI je členem systému Databanky izotopových rozborů vín, kterou na základě nařízení Komise (ES) č. 555/2008, ve znění účinném pro projednávanou věc, spravuje a koordinuje Evropská komise. V této databance jsou uložena data získaná z izotopového rozboru části vody a etanolu ve vínech vinařských členských států EU, které slouží k vyhodnocování výsledků rozborů získaných v úředních laboratořích. SZPI v ČR každoročně odebírá vzorky hroznů vinné révy reprezentativních pro ČR, dále probíhá jejich zpracování na víno a laboratorní rozbory. Popis dvaceti vzorků s výsledky izotopových rozborů je poté poskytován Evropské komisi do Databanky izotopových

rozborů vín, nicméně SZPI si nadto vede vlastní databázi vzorků v širším rozsahu, a to z území pokrývající celou ČR. A právě s celým souborem autentických vín pro vína z ČR ročníku 2010 byl porovnán i vzorek odebraný v nyní posuzované věci.

[27] Pozdější právní úpravy byla žalovaná povinna použít pouze v případě, pokud by byla pro stěžovatelku příznivější. Správní orgán prvního stupně analogicky vycházel z čl. 40 odst. 6 Listiny a jednání stěžovatelky správně posuzoval dle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání správních deliktů. Neopomněl ani fakt, že od 1. 1. 2014 bylo zrušeno nařízení Rady č. 1234/2007 (to výslovně zmiňoval na str. 15 odůvodnění svého rozhodnutí).

[28] Požadavek nezaměnitelnosti výroku ukládajícího sankci za správní delikt neznamená, že by měl být výrok o vině za spáchání deliktu zahlcen všemi podrobnostmi skutkového děje, které nemají přímou relevanci ve vztahu k zákonným znakům skutkové podstaty správního deliktu. V popisu skutku bylo nutné uvést místo, čas a způsob spáchání, popř. i jinou skutečnost, jíž je třeba k tomu, aby nemohla být zaměněn s jiným. Pro posouzení řádné identifikace skutku bylo proto podstatné, zda byl skutek vymezen z hlediska místa, času a způsobu jeho provedení. Prvostupňový orgán označil časový rozměr spáchaného skutku datem provedené kontroly dne 9. 7. 2012, což považoval krajský soud ve shodě se žalovanou za výrok souladný se zákonem i požadavky kladenými judikaturou na rozhodování správních orgánů ve správním trestání (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 – 63).

[29] V případě správního deliktu spočívajícího v řádném nevedení evidence se z logiky věci jednalo o trvající správní delikt, který nepochybně trval po určitou dobu před datem kontroly. Samotný požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku, který byl důsledkem působení zásady *ne bis in idem*, zde však nebyl porušen, neboť shledání viny za specifikovaný správní delikt spočívající v řádném nevedení evidence pokrýval tato protiprávní jednání stěžovatelky od neurčeného okamžiku v minulosti až do data uvedené kontroly. Soud zdůraznil praktickou stránku věci, neboť dokazování doby, po kterou nebyla evidence řádně vedena, není podmínkou pro samotnou právní kvalifikaci skutku, ale nepochybně mohlo být jedním z kritérií pro uložení výše sankce, neboť při určení výše pokuty právnické osobě ve smyslu § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Správní orgány však otázku délky doby spáchání správních deliktů nevzaly jako okolnost přitěžující a z hlediska rozhodování o trestu ji nijak nehodnotily.

[30] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že již ve zrušeném prvostupňovém rozhodnutí se správní orgán prvního stupně otázkou identifikace množství prodaného neevidovaného vína zabýval, avšak pouze v odůvodnění rozhodnutí a nikoliv ve výroku samém. Žalovaná poté ve svém zrušujícím rozhodnutí správní orgán prvního stupně zavázala k tomu, aby tato identifikace byla při novém projednání věci přenesena rovněž do výroku rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně následně ve výroku II. rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka v evidenčních knihách neevidovala prodeje posledních 594 ks lahví vína Müller Thurgau, 2010, víno s přívlastkem, pozdní sběr, suché, oblast Morava, Podoblast Velkopavlovická,

obec Boleradice, trať Nové Hory, alk. 12,0% obj. šarže č. 1100310/03/27. Soud považoval tuto identifikaci za dostačující, neboť takto vymezené a specifikované jednání stěžovatelky není zaměnitelné s jiným jednáním, přičemž je zřejmé, za jaké jednání je postihována.

[31] Z § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a § 14 odst. 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb. bylo evidentní, že stěžovatelka musela každý jednotlivý měsíc vést evidenci o zásobách vína, a to právě na vzoru uvedeném v příloze č. 32 dané vyhlášky. V tomto ohledu nebylo vůbec rozhodující, zda v daném měsíci došlo k jakémukoliv pohybu vína či nikoli. Evidence neměla primárně za cíl zaznamenávat jednotlivé prodeje, resp. pohyb vína, nýbrž zásoby vína v daném měsíci. V takovém případě bylo nutné o zásobách vína, i když nedošlo k žádnému pohybu, evidenci na formuláři založit, a to z důvodu zpětné kontroly a návaznosti evidenčních formulářů v jednotlivých měsících na sebe. Příloha č. 32 dané vyhlášky nesloužila pouze jako ukázka, ale jako zákonem stanovený vzor, kterému musí evidence odpovídat a splňovat veškeré náležitosti v ní stanovené, tj. i podmínku uvedenou v poznámce.

[32] Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že odchylka hodnoty bezcukerného extraktu +/-1,5 g/l byla nastavena takovým způsobem, aby mohly být zohledněny jak případné změny vlastností vína v důsledku jeho zrání na sudu či na láhvi či v důsledku nezbytných drobných enologických postupů, tak i chyby použitých metod, což ostatně přímo vyplývalo z textu § 12 odst. 3 vyhlášky č. 323/2004 Sb. Další odchylky žalovaná srozumitelně a jasně popsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že odchylka bezcukerného extraktu nebyla konkrétně zmíněna ve výroku napadeného rozhodnutí, neindikuje pochybení žalované. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí je totiž odchylka i její vliv na konečné rozhodnutí žalované zcela zřejmá. I při zohlednění případných chyb (rozšíření nejistot) použitých laboratorních metod posuzované víno stejně hodnotou bezcukerného extraktu zatříděnému vínu ani zdaleka neodpovídalo (rozdíl ve výši 3,6 g/l).

[33] Na tomto závěru nezměnilo nic ani stěžovatelkou předložené rozhodnutí SZPI, inspektorátu v Brně, ve věci účastníka řízení Tesco Stores ČR a.s. ze dne 29. 9. 2016, č. j. SPZI/AK768-55/2015, a protokol o zkoušce analytického rozboru vína č. 924/2015 ze dne 18. 12. 2015, které soud provedl jako důkaz. Z rozhodnutí bylo patrné, že v daném případě byla v obsahu bezcukerného extraktu stanovena rozšířená odchylka pro použitou referenční metodu 0,18 g/l a nejistota stanovení +-0,5, což ani v součtu s vyhláškou stanovenou odchylkou 1,5 g/l (dohromady to činilo 2,18 g/l) nečiní odchylku vyšší, než žalovanou zjištěný rozdíl 3,6 g/l, která by mohla rozdíl obsahu bezcukerného extraktu v zatřiďovaném a posuzovaném víně ospravedlnit. I při zohlednění všech stěžovatelkou namítaných odchylek by posuzované víno bylo nadále nutno označit za nevyhovující.

[34] Kontrolní řízení a řízení o správním deliktu byly dvě zcela oddělená a samostatná řízení. Bylo nepochybné, že obsah protokolu o kontrole byl významným podkladem pro následující správní řízení. Kontrola však byla ukončena v den zahájení správního řízení, tj. dne 25. 2. 2013. Tato skutečnost nevylučovala postup prvostupňového orgánu, aby pouze k došetření žalovanou vytýkaných nesrovnalostí v průběhu správního řízení, tedy již v průběhu nového projednání věci, zahájil z těchto důvodů kontrolu novou. Tento způsob považoval soud za nejúčelnější k odstranění vytýkaných nedostatků a i pro stěžovatelku za

nejméně administrativně a časově náročnou možnost, která vede k rychlému a dostatečnému zjištění potřebných skutečností nezbytných pro správné posouzení věci ve správním řízení. Stěžovatelka byla s protokolem této nové kontroly č. P006-70394/14, který rovněž sloužil jako podklad pro rozhodnutí, seznámena a měla možnost se k němu vyjádřit.

[35] Provedení jedné kontroly do budoucna nevylučuje provedení kontroly navazující. Zahájení správního řízení na základě skutečností zjištěných prvotní kontrolou neznemožnilo provedení kontroly následné, a to za situace, kdy na základě této následné kontroly nebylo zahájeno nové správní řízení, nýbrž jsou prostřednictvím této kontroly pouze získány další podklady a odstraňovány vzniklé nesrovnalosti pro již zahájené správní řízení. Nemohlo zde proto jít o překážku litispendence.

[36] Předchozí samostatná kontrola byla ukončena dne 25. 2. 2013. Soudu proto nebylo zřejmé, na základě čeho dospěla stěžovatelka k závěru, že by se na další, zcela samostatnou, kontrolu zahájenou dne 21. 2. 2014 měla aplikovat přechodná ustanovení zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu (dále jen „kontrolní řád“). Nová kontrola, zahájená dne 21. 2. 2014, byla kontrolou zcela samostatnou a nikoli znovu obnoveným pokračováním původní kontroly. S ohledem na datum zahájení nové kontroly je na místě postup dle kontrolního řádu a nikoli dle zákona č. 522/2006 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“), neboť nová kontrola nebyla zahájena za účinnosti zákona o státní kontrole.

[37] Ve výroku oznámení o zahájení správního řízení ze dne 25. 2. 2013, č. j. BX719-14/189/7/2012-SŘ, byly dostatečně specifikovány skutky, u kterých měl správní orgán prvního stupně důvodné podezření, že se jich stěžovatelka dopustila, přičemž bylo popsáno, jakým způsobem naplňují skutkovou podstatu správního deliktu. Tím byly dané skutky v oznámení o zahájení správního řízení jednoznačně identifikovány (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 65/2012 – 24). K jeho záměně s jiným skutkem tak dojít nemohlo a ani nedošlo, neboť totožnost skutků vymezených ve výroku oznámení o zahájení správního řízení a ve výroku prvostupňového rozhodnutí byla zachována. Totožnost jednání byla v obou výrocích částečně shodně popsána, přičemž nedošlo k podstatné změně tohoto popisu. Jednotlivé konkrétní skutečnosti byly pouze zpřesněny. Narušení totožnosti skutku nelze spatřovat ve skutečnosti, že správní orgán prvního stupně ve výroku oznámení o zahájení správního řízení jednání stěžovatelky v části druhé bodu I. právně kvalifikoval odlišně od výroku prvostupňového rozhodnutí. Totožnost skutku je nutno vždy posuzovat se zřetelem ke konkrétním okolnostem případu. Z oznámení o zahájení správního řízení bylo zcela seznatelné, jaké jednání je stěžovatelce přičítáno k tíži, resp. pro jaké její jednání bylo správní řízení vedeno. Prvostupňovému orgánu nelze vytýkat, že shodně se závěry odvolacího orgánu po zrušení původního prvostupňového orgánu odlišně právně kvalifikoval jednání stěžovatelky. O takovém postupu byla řádně informována prostřednictvím vyrozumění o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 17. 3. 2014, č. j. BX719-26/2012, a současně jí byla dána možnost se k této změně vyjádřit.

[38] Dle § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole jsou kontrolní pracovníci povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly. Aby

mělo oznámení účinky vyplývající pro něj z § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, musí splňovat obsahové náležitosti a dojít do sféry kontrolované osoby. Ve své podstatě plní oznámení o zahájení kontroly stejnou funkci jako uvědomění účastníka řízení o zahájení řízení dle § 18 odst. 3 správního řádu. Jelikož právní předpisy veřejného práva nestanovují pravidlo o účinnosti právního úkonu ze strany kontrolního pracovníka vůči stěžovatelce dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, bylo nutné přiměřeně užít norem soukromého práva. Námitky proti kontrole byly vznesené v roce 2013, tj. v době účinnosti a platnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“) a zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“).

[39] V nyní projednávané věci byly při kontrole či během převzetí protokolu o kontrole či dokladu o kontrole přítomny osoby, které vystupovaly jako zaměstnanci kontrolované osoby ve smyslu § 15 a § 16 obchodního zákoníku a které byly schopny jednat se zaměstnanci SZPI. Kontrolní pracovníci SZPI neměli žádné pochybnosti o oprávnění těchto osob vystupovat za kontrolovanou osobu, proto nebylo třeba nijak zkoumat jejich oprávnění. Podstatné bylo, že při kontrole byla přítomna osoba, která byla způsobilá poskytnout zaměstnancům SZPI jako kontrolním pracovníkům potřebnou součinnost.

[40] Konkrétně bylo nepochybné, že při přebírání dokladu o kontrole č. D021-10831/12 byla za kontrolovanou osobu přítomna zástupkyně vedoucího, paní G. F., která převzetí tohoto dokumentu stvrdila svým podpisem včetně razítka kontrolované osoby, společnosti Penny Market s.r.o. V případě převzetí protokolu č. P055-10831/12 byla za kontrolovanou osobu přítomna paní G. P., která převzetí dokumentu potvrdila shodně (svým podpisem a razítkem společnosti). Soud měl za to, že obě osoby byly oprávněny kontrolovanou osobu při kontrole zastupovat, a dokumenty byly kontrolované osobě tedy platně doručeny. Bylo rozhodné, že se písemnosti dostaly do sféry kontrolované osoby a ta se s jejich obsahem seznámila, o čemž svědčí i skutečnost, že kontrolovaná osoba podala proti protokolu i opatření včasné námitky, které reagují na doručované dokumenty

[41] Kontrolovaná osoba byla poučena o svém právu vyžádat si duplikátní vzorek v souladu s § 16 odst. 3 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinových a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících předpisů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „tabákový zákon“), přičemž kontrolovaná osoba o tento odběr požádala a byl odebrán. V protokolu č. P055/10931/12 na str. 4 je uvedeno, že v průběhu kontroly označování dvou lahví na provozovně kontrolované osoby bylo zjištěno, že na lahvích je uvedeno odlišné číslo šarže 1100310/03/12, přičemž se šarže lišila od šarže, ze které byl odebrán vzorek vedený pod číslem protokolu o odběru vzorku č. D021-10831/12-A01, posledními dvěma čísly. Ze správního spisu plyne, že stěžovatelka byla na tuto skutečnost správním orgánem prvního stupně upozorněna v průběhu kontroly provedené v její provozovně dne 9. 7. 2012. Vyjádřila se k tomu tak, že u vína došlo k „administrativnímu překlepu“ v evidenční knize u čísla šarže. Číslo šarže 1010310 bylo podle ní změněno na číslo 1100310, navíc bylo na etiketě doplněno údajem 03/27, které specifikuje datum lepení etiket na láhve s vínem.

[42] Jakékoli pochybení při odběru vzorků soud odmítl a žalobní argumentaci považoval za účelovou. Původní i duplikátní vzorky byly odebírány z lahví označených stejným číslem šarže, lišily se pouze v číslech označujících datum lepení etiket na láhve, což

je pro závěry týkající se obsahu vína irelevantní. Navíc ani stěžovatelka nespecifikovala, jakým způsobem byl duplikátní vzorek označen. Kontrolovaná osoba jiné číslo šarže nerozpoznala ani v dokladu o kontrole či protokolu, nezpochybnila ho ani v rámci podaných námitek.

[43] Výslech Ing. Š. a Ing. P. soud považoval za nedůvodný a nadbytečný. Po právní i skutkové stránce byly veškeré skutečnost tvrzené účastníky vyhodnoceny již z provedených důkazů a obsahu správního spisu, přičemž navržené výslechy svědků by na daných závěrech nemohly nic změnit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[44] Proti rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[45] Napříč kasační stížností opakuje, že se krajský soud s jejími žalobními námitkami řádným způsobem nevypořádal, své závěry odůvodnil nepřezkoumatelným způsobem a jeho argumentace je zavádějící, nesrozumitelná a zcela v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.

[46] Zásadně nesouhlasí s názorem krajského soudu, který vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné. Stěžovatelkou vznesená námitka je zcela důvodná a oprávněná, což ozřejmuje i argumentace uvedená níže.

[47] Nesprávné poučení ze strany správního orgánu má zásadní vliv na zkrácení jejích subjektivních práv a dopad zejména do její majetkové sféry. Krajský soud se dostatečně nezabýval argumentací uvedenou v žalobě, v důsledku čehož věc nesprávně právně posoudil.

[48] Vypořádání formou výzvy k doplnění odvolání ze dne 23. 4. 2014 bylo ze strany správního orgánu nezákonné a v daném případě i zcela nepřezkoumatelné. Krajský soud učinil závěr, že nedostatek formy nemohl v nyní projednávané věci vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé. V názoru krajského soudu je však zcela zjevná rozpornost a nezákonnost, když sám uvádí, že k nedodržení zákonem stanovené formy jako k vadě by bylo možné přihlédnout v případě, že stěžovatelka nevěděla, jakou vadu má odstranit nebo by nebyla řádně poučena a skutkový stav věci byl takový, že by nebyla poučena vůbec, což ovšem bylo uvedeno v žalobní námitce.

[49] Krajský soud nevypořádal námitku nepřiměřenosti třídenní lhůty stanovené stěžovatelce správním orgánem prvního stupně k doplnění odvolání.

[50] Právní názor krajského soudu týkající se výše pokuty nelze akceptovat. Ani on, ani správní orgány obou stupňů se s námitkami stěžovatelky řádným způsobem nevypořádaly, a to v návaznosti na požadavky judikatury zejména na identifikaci skutků.

[51] V původním prvoinstančním rozhodnutí byla stěžovatelce uložena stejná výše pokuty jako v novém prvoinstančním rozhodnutí. Přičemž v původním jí byla k tíži

přičítána recidiva, ta byla v novém řízení vypuštěna, navíc bylo sníženo množství vína uváděného do oběhu o 300 litrů a došlo k vypuštění porušení § 27 zákona o vinohradnictví, byť bylo nahrazeno porušením čl. 16 č. 178/2002. Již z toho je zřejmé, že správní orgány překročily a zneužily zákonem stanovené meze volného správního uvážení.

[52] Nesouhlasí s vyjádřením soudu k absenci hodnocení kritéria likvidační pokuty, neboť podle ní se jím správní orgány obou stupňů nijak nezabývaly. Porušily tím svou povinnost, která plyne mj. z usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem přezkoumatelnosti úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Principy právní jistoty ukládají správnímu orgánu povinnost vyrovnat se v odůvodnění s podmínkami, které pro svou úvahu zákon stanoví, aby mohlo být posouzeno, zda meze správního uvážení nebyly překročeny či zneužity.

[53] Odkazuje na čl. 1 a čl. 2 odst. 3 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“), podle nichž je možno státní moc vykonávat pouze způsoby, které stanoví zákon. Dále na čl. 40 odst. 5 a odst. 6 zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Listina“) a na čl. 6 odst. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod upravující procesní požadavky na proces, v němž je komukoliv ukládaná sankce za čin, který vnitrostátní předpisy subsumují pod pojem deliktu. Výše uváděná ustanovení však krajský soud nerespektoval.

[54] Krajský soud nesprávně a nepřezkoumatelným způsobem odůvodnil své závěry týkající se námitky nerespektování právního názoru žalované prvoinstančním správním orgánem.

[55] Změna právní kvalifikace na čl. 16 č. 178/2002, klamání spotřebitele v návaznosti na žalovanou deklarované nevyhovující hodnoty bezcukerného extraktu v rozporu s rozhodnutím o zatřídění versus laboratorní rozbor, je nesmyslná a nemá ani oporu ve skutkovém stavu věci. Nadto nebylo řádně prokázáno, že by stěžovatelka pod označením zatříděného vína uváděla do oběhu víno zcela jiné.

[56] Protokol o zkoušce je důležitý podklad pro řízení, ale pouze v případě, kdy splňuje veškeré náležitosti a byl pořízen v souladu se zákonem, což se v daném případě nestalo. Odkazuje na rozpor s § 2, § 3 a § 51 odst. 1 správního řádu.

[57] Metody odběry vzorků a jejich analýzy jsou upraveny v čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 822/2004, o úředních kontrolách, a ve vyhlášce č. 211/2004 Sb., o odběru vzorků (ve znění platném do 31. 7. 2016) [dále jen „vyhláška o odběru vzorků“].

[58] Ustanovení § 11 odst. 2 vyhlášky o odběru vzorků taxativně vyjmenovává, které údaje musí minimálně protokol o zkoušce obsahovat. Z protokolu o zkoušce vyhotoveném v nyní projednávané věci však plyne, že ani tyto základní náležitosti neobsahuje.

[59] Z protokolu o zkoušce, kde je u druhu analýzy „geografický původ“ uveden výsledek „nevyhovuje“, je nepřezkoumatelný. Odkazuje se v něm pouze na kódy metody dle ceníku a potažmo, kde lze podle kódu metody ceníku zjistit, že se jedná o princip metody NMR, IRMS a dále s odkazem na číslo metody SZPI 4911. Soud tvrdí, že je nutné srovnání s databází vín. Není jasné, se kterým vínem bylo víno podrobené rozboru srovnáno a ani s kterou databází, zda s Databankou, kde je zařazeno pouze 20 reprezentativních vzorků pro ČR anebo s databází SZPI.

[60] Tvrzení krajského soudu, že v tabulce na str. 2 protokolu jsou uvedeny analýzy, které byly v rámci metody provedeny, neodpovídá skutkovému stavu věci. Právě u těchto analyt, na základě kterých se má dělat „průkaz geografického původu“, nebyly žádnému rozboru podrobeny, jak je vidět v tabulce protokolu na str. 2, neboť je u nich uveden třídící znak „X“. Ten, dle vysvětlivek pod tabulkou, znamená, že posouzení shody se specifikací nebylo prováděno.

[61] Nepřezkoumatelným způsobem byla vypořádána změna právní úpravy u deliktu uvedeného ve výroku I. písm. a) prvostupňového rozhodnutí, který byl časově vymezen od 30. 5. 2011 do 12. 6. 2012. Stěžovatelce bylo kladeno za vinu, že naplnila skutkovou podstatu § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví. Jeho znění k datu 31. 8. 2011, tj. v době údajného správního deliktu, bylo: *skutkovou podstatu naplní ten, kdo uveden do oběhu produkt, který je balen v rozporu s § 27 odst. 7 zákona o vinohradnictví, nebo jako víno jakostní s přívlastkem, které je plněno do jiné než skleněné lahve o objemu 0,75 litru nebo láhve neuzavřené neuznávaným uzávěrem.* Stěžovatelka nenaplnila skutkové podstaty deklarované ve výroku I. písm. a) [porušení čl. 118v odst. 1 nařízení č. 178/2002], ani ve výroku I. písm. b) [porušení čl. 16 nařízení č. 178/2002].

[62] Nemá zákonnou povinnost evidovat prodej vína v měsících, ve kterých neproběhl žádný prodej. Dle čl. 45 bodu 1 nařízení Komise č. 436/2009 má povinnost zaznamenávat výstup (prodej) vína nejpozději 3. pracovní den po odeslání. Je proto jednoznačné, že v případě, kdy žádné víno v uvedených měsících neprodala, nemohla žádný záznam provádět.

[63] Krajský soud odkazuje na vzor č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb. V něm je uvedeno: „*Předmětná evidence nemá primárně za cíl zaznamenávat jednotlivé prodeje, resp. pohyb vína, nýbrž zásoby vína v daném měsíci.*“ Jeho argumentace je však zmatečná a odporuje výroku II. prvostupňového rozhodnutí, v němž správní orgány obou stupňů vytýkaly stěžovatelce deliktní jednání, které mělo spočívat v neevidování zásob vína během třech měsíců. Deliktním jednáním měl být nezaznamenaný prodej posledních 594 ks láhví vína v září 2011, lednu a únoru 2012.

[64] Takto vymezený skutek a tvrzené deliktní jednání nemůže obstát ani s odkazem na výrok I. písm. a) prvostupňového rozhodnutí, kde je časově vymezeno uvádění vína do oběhu, a to v době mezi 30. 5. 2011 a 12. 6. 2012. Je zcela jednoznačné, že posledních 594 ks láhví vína nemohlo být uváděno do oběhu v měsících září 2011, ani lednu a únoru 2012.

[65] Skutek není řádně identifikován, což svým výrokem I. stvrzují i oba správní orgány.

[66] Nesouhlasí s argumentací soudu i z toho důvodu, že správní orgány při posuzování odchylek postupují odlišně a odkazuje na případ týkající se právnické osoby Tesco Stores ČR a.s.

[67] Z protokolu o zkoušce jednoznačně vyplývá, že zkouška u bezcukerného extraktu nebyla vůbec prováděna, neboť je zde uveden třídící znak „X“, což znamená, že posouzení shody se specifikací nebylo prováděno. Správní orgány i krajský soud však o něj opřely své závěry. Pouze v části označené „výsledek“ je uvedena hodnota 20,9 g/l, avšak v části označené „specifikace“ a „předpis hodnocení“ nejsou uvedeny žádné údaje. Skutek byl proto identifikován nejen v rozporu se zákonem, ale celý je i zcela nepřezkoumatelný. Současně nemohla být naplněna skutková podstata správního deliktu a nemohlo dojít ani k porušení čl. 16 nařízení č. 178/2002.

[68] Neztotožňuje se s akceptací krajského soudu ohledně vyřízení námitek stěžovatelky o „nové kontrole“ a to mj. i z důvodu, že se správní orgán zcela opomněl vypořádat s námitkou litispendence.

[69] Správní orgány ani krajský soud nepostupovaly v souladu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/1999 – 45 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80, neboť dle § 29 odst. 1 zákona o kontrole se řízení započatá za účinnosti dřívější právní úpravy dokončí podle této právní úpravy. Výklad žalované, že předchozí kontroly byly ukončeny, neznamená, že bylo ukončeno celé řízení. Jeho argumentace je zavádějící.

[70] Je nepřípustné, aby správní orgány 19 měsíců po zahájení správního řízení prováděly novu kontrolu, která má za cíl zjišťovat skutkový stav věci, který měl být řádně zjištěn již v průběhu kontrol před zahájením řízení.

[71] Argumentace žalované ani krajského soudu nemá oporu v právním řádu. V řízení o uložení pokuty musí být dodržována přísná pravidla stanovená zákonem, neboť se jedná o správní trestání, jehož nezbytným předpokladem je precizní vymezení skutku, za jehož spáchání má být účastku řízení uložena sankce. Současně není možné, aby tento skutek vyplýval pouze z odůvodnění listiny označené jako „zahájení správního řízení“, která přesnou specifikací skutku rovněž neobsahuje. Tento skutek totiž musí být přenesen rovněž do konečného rozhodnutí, kterým se o takto vymezeném skutku rozhoduje (shodně v trestním řízení). Nejde skutek formulovat až ve výroku rozhodnutí, kterým se ukládá sankce, neboť do té doby nelze fakticky přezkoumat, z jakého jednání je stěžovatelka vinna a nemůže se proti němu účinně bránit. Shodně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 a ze dne 5. 8. 2010, č. j. 9 As 19/2009 – 109. Výrok ani jednoho rozhodnutí správních orgánů neobsahuje přesnou specifikaci skutku.

[72] Nesouhlasí s hodnocením krajského soudu týkajícího se vymezení skutku v zahájení správního řízení. Nelze akceptovat, že byla zachována totožnost jednání a toto jednání bylo v obou výrocích částečně shodně popsáno, přičemž nedošlo k podstatné změně tohoto popisu, když porušení § 27 odst. 4 zákona o vinohradnictví bylo

překvalifikováno na porušení čl. 16 nařízení č. 178/2002. Navíc za stavu, kdy dle protokolu o zkoušce bylo jednoznačné, že hodnota bezcukerného extraktu nebyla laboratoří SZPI hodnocena ani podrobena analýze. Tvrzení soudu, že z oznámení o zahájení správního řízení bylo zřejmé, jaké jednání je stěžovatelce přičítáno k tíži, není správné. Ostatně ani výrok rozhodnutí neobsahuje uvedení důvodu, na základě kterého správní orgány dospěly k závěru, že došlo k deliktnímu jednání.

[73] Oznámení o zahájení řízení a výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i s uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, poruší ustanovení o řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 – 66). Tento stav má zásadní vliv také na výši sankce. Důležité je také zmínit, že pouze výrok rozhodnutí je vymahatelný správní exekucí.

[74] Ve výroku I. písm. a) a výroku II. prvostupňového rozhodnutí není provedena řádná identifikace skutků z hlediska časového ani z hlediska způsobu spáchání.

[75] Připomíná, že vzorky nevyhovujícího vína byly odebrány v tržní síti u právnické osoby Penny Market s.r.o. Soud nepřisvědčil jejímu názoru, že duplikátní vzorky byly odebírány z jiných šarží vín než těch, které byly podrobeny rozboru v laboratoři SZPI. Upozorňuje na to, že se číslo šarže lišilo i dalším označením na etiketě, a to jiným evidenčním číslem jakosti. Stěžovatelka je přesvědčena, že argumentace žalované i soudu je nesprávná a že skutkový stav věci nebyl posouzen správně.

[76] Nepovažuje stav řízení za prokazatelně a řádně zjištěný a výslech Ing. Š. i Ing. P. považuje za důvodný. Má za to, že byla porušena její základní práva, zejména právo na spravedlivý proces.

[77] Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[78] Žalovaná v podrobném vyjádření ke kasační stížnosti uvádí tyto podstatné skutečnosti.

[79] Je nesporné, že v poučení prvoinstančního rozhodnutí byla nedopatřením uvedena věta, která tam nepatřila. Stěžovatelka podala včasné odvolání, prvoinstanční rozhodnutí nenabylo právní moci a tak jí nevznikla povinnost k úhradě pokuty ani náhrady nákladů řízení. Nedopatření jí bylo zřejmé, spornou větou se neřídila a žádnou částku na jejím základě SZPI neuhrazovala. V praxi proto toto pochybení nevedlo ke zkrácení jejích procesních práv.

[80] Stěžovatelka v odvolání, ani v žalobě nekonkretizovala, v čem spatřuje u lhůty k doplnění odvolání o délce 3 dnů rozpor se správním řádem. Vzhledem k tomu, že tuto lhůtu k vyjádření následně dodržela, není žalované jasné, jak mohla být dotčena na svých právech.

[81] Zastává názor, že výzva k doplnění odvolání nemusela mít formu usnesení ani rozhodnutí, ani zákonem požadované náležitosti. Krajský soud dospěl k závěru, že výzva sice měla mít v posuzovaném případě formu usnesení dle § 39 správního řádu, nicméně její obsah nemohl objektivně vzbuzovat pochybnosti o tom, co a v jaké lhůtě má být učiněno. Nedostatek formy nemohl vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé.

[82] Pokud bylo předchozí rozhodnutí prvoinstančního orgánu v odvolacím řízení zrušeno, tak prvoinstanční orgán nebyl při novém projednání tímto rozhodnutím vázán, ale byl vázán primárně právním názorem odvolacího orgánu. Jestliže prvoinstanční orgán zpřesnil dle pokynu žalované právní kvalifikaci jednání stěžovatelky, nebyl dán důvod pro automatické snížení pokuty. Opakuje, že ukládání pokut se děje ve sféře volného uvážení a výše pokuty byla stanovena v rámci zákonem vymezené sazby po zhodnocení zákonných kritérií a řádně zdůvodněna.

[83] Stěžovatelka uváděla do oběhu víno zahraničního původu (blíže neznámého), které bylo označeno stejně, jak bývají označena tuzemská vína podléhající zatřídění (jakostní víno s přívlastkem pozdní sběr, suché atd.). Tato skutečnost, tedy klamání spotřebitele, byla v rámci řízení jednoznačně prokázána. Vzhledem k tomu, že výsledné víno bylo jiným vínem než to, co bylo zatříděno, bylo v průběhu řízení přistoupeno ke změně právní kvalifikace protiprávního jednání, o čemž byla stěžovatelka řádně informována a byl jí poskytnut dostatečný prostor pro vyjádření.

[84] Tvrzení, že protokol o zkoušce a posudek, byly pořízeny v rozporu se zákonem, jsou nedůvodná. Laboratorní rozbory vína byly provedeny akreditovanými metodami v akreditované laboratoři, u níž byla garantována její náležitá odborná vybavenost. O rozborech byl pořízení protokol o zkoušce a posudek z téhož dne, který protokol o zkoušce interpretuje.

[85] Odmítá zpochybnění kvality provedených laboratorních rozborů poukazováním na to, kolik analytů nebylo v daném případě zkoumáno. Například znaky „přídavek vody“ a „ethanol z přidaného cukru“ nemohly být v daném případě vyhodnocovány s ohledem na neznámý geografický původ daného vzorku, jehož znalost je pro vyhodnocení uvedených znaků nezbytná. Protokol o zkoušce a posudek byl vyhotoven Odborem zkušení laboratoře inspektorátu SZPI v Brně a obsahuje všechny náležitosti požadované právními předpisy.

[86] Správní orgány si byly vědomy změny právních předpisů a změny byly vzaty v potaz, jak plyne z odůvodnění jejich rozhodnutí. Nebyla aplikována úprava, která by měla být pro stěžovatelku nepříznivější.

[87] Bylo objasněno i vzájemné propojení mezi § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví s § 14 vyhlášky č. 323/2004 Sb. i dalšími ustanoveními dané vyhlášky, které se týkají vedení evidenčních knih. Evidenci o zásobách vína byla stěžovatelka povinna vést v souladu s § 14 odst. 10 cit. vyhlášky, přičemž není rozhodující, zda v daném měsíci k nějakému pohybu vína došlo či nikoliv. Stěžovatelka v řízení nijak neprokázala, z jakého důvodu by neměla mít povinnost dodržovat požadavky na evidenci upravené shora uvedenou vyhláškou.

[88] Z protokolu o zkoušce vyplývá, že ve víně byl metodou E019 zjištěn bezcukerný extrakt v hodnotě 20,9 g/l, přičemž rozšířená nejistota stanovení činí +- 0,50 g/l. Závěr, že tato hodnota bezcukerného extraktu se výrazně liší od hodnoty bezcukerného extraktu v době zatřiďování vína, z logiky věci nemohl být přijat už v laboratoři SZPI (proto je na příslušném řádku protokolu uveden třídící znak „X"), nýbrž až následně při porovnání těchto hodnot. Proto je tento závěr uveden až v protokolu o kontrole ze dne 9. 7. 2012. Tvrzení stěžovatelky, že takový druh analýzy nebyl vůbec proveden a že je nepřezkoumatelný, považuje za účelové a zavádějící.

[89] Aplikace přechodných ustanovení zákona o kontrole není na místě, což dostatečně vysvětlil i krajský soud.

[90] Nepopírá, že náležité vymezení skutku, za jehož spáchání má být uložena sankce, je nezbytným předpokladem pro správní trestání. Oznámení o zahájení správního řízení a rozhodnutí vydané ve správním řízení jsou dva odlišné úkony správního orgánu s odlišným smyslem a do značné míry odlišnými náležitostmi (§ 46 a § 68 správního řádu) a nelze je směšovat. Na oznámení nejsou kladeny takové nároky jako na rozhodnutí. Totožnost skutku musí být zachována, současně je ale možné skutek v průběhu řízení zpřesňovat.

[91] Během kontrol u kontrolované osoby Penny Market s.r.o. byly pořízen doklad a protokol o kontrole. Kontrolovaná osoba podala proti protokolu a opatřením jí uloženým námitky, přičemž ani v průběhu kontroly, ani v těchto námitkách nerozporovala to, že by jako duplikátní vzorky byly odebrány vzorky jiného číselného označení. Žalované není z žádné její činnosti známo, že by v daném případě byly jako duplikátní vzorky odebrány vína jiných šarží než víno, které je předmětem posouzení v nyní projednávané věci. Duplikátní vzorky byly patrně ponechány v dispozici kontrolované osoby Penny Market s.r.o. a žalovaná si není vědoma, že by při odběru duplikátních vzorků u této osoby mělo dojít k jakémukoli pochybení.

[92] Žalovaná je přesvědčena, že napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu jsou přezkoumatelné a v souladu s právními předpisy. I přes vršení tvrzení, která činila stížnost poměrně nepřehlednou a těžko uchopitelnou je přesvědčena, že všechny námitky byly dostatečně vypořádány a rozsudek je přezkoumatelný.

[93] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[94] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[95] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu i žalované je totiž možný pouze za předpokladu, že splňují kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelná, která jsou opřena o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud a žalovaná rozhodly tak, jak je uvedeno ve výrocích rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[96] Rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované splňují veškerá kritéria přezkoumatelnosti. Jedná se o srozumitelná rozhodnutí, které jsou dostatečně odůvodněna. Z odůvodnění obou rozhodnutí je zcela zřejmé, proč oba orgány rozhodly tak, jak je uvedeno ve výrocích rozhodnutí. Jejich argumentace není nesrozumitelná, ani zavádějící. Stěžovatelčiny námitky nepřezkoumatelnosti jsou sice velmi obsáhlé, avšak zcela obecné. Neuvádí žádné konkrétní důvody, ze kterých by bylo možno dovodit, kterou žalobní námitku soud pominul či jakými konkrétními deficity úvahy krajského soudu trpí. Vypořádání všech námitek Nejvyšší správní soud podrobně rekapituloval v úvodu tohoto rozhodnutí, a z této rekapitulace je zcela zřejmé, že jde o vyčerpávají a srozumitelné rozhodnutí. Nesouhlas stěžovatelky se závěry krajského soudu nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje.

[97] V kasační stížnosti stěžovatelka sice uvádí velké množství námitek, ty jsou však obsahově shodné s žalobními námitkami. Kasační stížnost je proto na samé hranici projednatelnosti. Stěžovatelka navíc v obecných námitkách o zkrácení svých práv neuvádí, v čem konkrétně a jakým způsobem byla procesními pochybeními zkrácena.

[98] Krajský soud správně uvedl, že ne každé procesní pochybení správního orgánu má vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Obecně platí, že vada řízení neohrozila meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže lze dovodit, že výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Ca 473/2000, č. 909/2002 SJS). Procesní pochybení může mít alespoň teoretický vliv na přezkoumávané rozhodnutí tehdy, existuje-li souvztažnost mezi ním a osobami či právy, o kterých je rozhodováno, a to v přímé návaznosti na předmět řízení. K vymezení nežádoucího stavu způsobeného procesním pochybením, tedy nezákonného rozhodnutí, lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, č. 793/2006 Sb. NSS. V něm rozšířený senát dospěl k názoru, že: „[V]*ada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. To znamená, že musí existovat alespoň teoretická možnost, aby procesní pochybení mělo vliv na přezkoumávané rozhodnutí.*“ Dále pak je podle rozšířeného senátu nezákonným takové rozhodnutí, které „[j]e *v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.]; tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj.*

pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 3. 12. 2015, č. j. 2 As 187/2015 - 35).

[99] Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích dovodil řadu případů, kdy vada řízení může mít dopad na zákonnost rozhodnutí (viz např. rozsudek ze dne 26. 8. 2008, č. j. 6 Ads 57/2007 - 42; usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS; rozsudek ze dne 6. 10. 2010, č. j. 7 As 53/2010 – 72; rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, č. 845/2006 Sb. NSS; rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000 – 76). Je možné zmínit i řadu rozsudků, které se týkají případů, kdy procesní pochybení nemělo nebo nemuselo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí (viz např. rozsudek ze dne 20. 1. 2010, č. j. 9 Afs 78/2009 – 59 a ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 As 69/2012 - 53). Nelze proto bez dalšího tvrdit, že každé procesní pochybení správních orgánů má vliv na zákonnost rozhodnutí. Je nicméně třeba trvat na tom, aby krajský soud, který se touto námitkou zabývá, uvedl, proč dotčení práv účastníků řízení nebylo natolik intenzivní, aby mělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

[100] Této povinnosti krajský soud bez zbytku dostál. Věta o odkladném účinku pravděpodobně zůstala v rozhodnutí v důsledku administrativního nedopatření. Stěžovatelka sama v odvolání upozornila na to, že prvostupňový orgán nevydal usnesení, ale rozhodnutí. Během celého řízení neuhradila pokutu ani náklady řízení, z čehož lze rovněž usuzovat, že si namítané nesprávnosti byla vědoma a nijak se jí neřídila a podala včasné odvolání. Nejvyšší správní soud neshledal, že by částečně chybné poučení mělo vliv na zkrácení stěžovatelčiných subjektivních práv či dopad do její majetkové nebo jiné sféry. Ostatně stěžovatelka také nic bližšího k údajnému zkrácení svých práv neuvedla. Krajský soud v rozsudku vypořádal všechny žalobní námitky stěžovatelky, své úvahy rozsáhle odůvodnil a opřel o aktuální judikaturu. Tomuto postupu není co vytknout.

[101] Obdobné hodnocení platí beze zbytku i na posouzení nezákonnosti formy výzvy k doplnění odvolání a lhůtu v ní stanovenou.

[102] Stěžovatelka podala odvolání v zákonné patnáctidenní lhůtě (§ 83 odst. 1 správního řádu), a to konkrétně patnáctý den po doručení prvostupňového rozhodnutí (dne 18. 4. 2014). Mimo velmi stručné námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti výroků v něm bylo uvedeno, že stěžovatelka doplní další podstatné náležitosti do patnácti dnů. Dle § 37 odst. 3 správního řádu ji prvostupňový orgán dne 23. 4. 2014 vyzval k doplnění odvolání do tří pracovních dnů - formou výzvy.

[103] Dle § 39 odst. 1 správního řádu vydává správní orgán o určení lhůty usnesení. K nedodržení zákonem stanovené formy jako k vadě by bylo možné přihlédnout jen tehdy, jestliže by mohla mít za následek, že účastník nevěděl, jakou vadu podání má odstranit nebo že by nebyl řádně poučen. V nyní projednávané věci bylo odvolání o důvody doplněno do pěti dnů od doručení výzvy, dne 28. 4. 2014 (konec třídenní lhůty připadl na sobotu). Žalovaná se odvolacími důvody v napadeném rozhodnutí zabývala. Nedostatek formy byl vadou, která však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. V odůvodnění napadeného rozsudku neshledal soud žádnou vnitřní rozpornost.

[104] Správní orgán má v usnesení o určení lhůty dle § 39 odst. 1 správního řádu stanovit k provedení úkonu přiměřenou lhůtu. Byť by stanovená lhůta mohla být i delší, stěžovatelka v ní chybějící náležitosti odvolání doplnila. Od doručení prvostupňového rozhodnutí stěžovatelce (dne 3. 4. 2014) do vydání napadeného rozhodnutí (dne 20. 10. 2014) uplynulo více než 6 měsíců, po které mohla stěžovatelka své odvolání doplnit, resp. podat. Správním orgánem stanovenou třídenní lhůtu proto nelze považovat za vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[105] Krajský soud namítanou nepřiměřenost lhůty vypořádal správným podřazením výzvy pod § 37 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 39 odst. 1 téhož zákona a odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j 1 As 4/2009 – 53, ve kterém je uvedeno: „[U]*rčení délky poskytnuté ‚dodatečné' lhůty je za podmínek stanovených v § 39 odst. 1 správního řádu v diskreci správního orgánu a nelze očekávat, že by správní praxe v běžných případech vyžadovala k odstranění vad podání nepřiměřeně dlouhé lhůty (např. lhůty delší než je samotná lhůta pro podání odvolání).*" Navíc k této námitce uvedl, že stěžovatelka na výzvu reagovala a odvolání doplnila. Není tedy skutečně zřejmé, v čem konkrétně měla být na svých právech zkrácena.

[106] V původním i novém prvoinstančním rozhodnutí byla stěžovatelce uložena stejná výše pokuty, konkrétně 200 000 Kč. V dané věci došlo k souběhu více správních deliktů. Zákon o vinohradnictví neobsahuje úpravu ukládání sankcí při souběhu více správních deliktů, proto byla použita tzv. absorpční zásada na základě analogie s úpravou dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Toto ustanovení stanoví, že za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce dle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. Správní orgán určil výměru pokuty v rámci zákonem stanoveného limitu s tím, že přihlédl k tomu, že jednáním či opomenutím byla naplněna skutková podstata více správních deliktů, což obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání a projevuje se přísnější sankcí. Za nejzávažnější správní delikt bylo v obou případech vyhodnoceno uvádění do oběhu vína označeného tradičním výrazem „víno s přívlastkem", byť se ve skutečnosti jednalo o víno s původem mimo ČR. Správní orgán prvního stupně hodnotil v neprospěch stěžovatelky vysoké množství vína, recidivu a pochybení v označování vína uváděného do oběhu. Ve prospěch hodnotil skutečnost, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán. Žalovaná poté korigovala názor prvostupňového orgánu ohledně recidivy, neboť byl dovozen z rozhodnutí, které nebylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí ještě pravomocné. Žalovaná však za jinou přitěžující okolnost považovala vědomé pochybení.

[107] Nejzávažnější správní delikt, od kterého se výše sankce odvíjela, zůstal po celou dobu řízení nezměněn. Výše pokuty byla udělena za více správních deliktů. Přitěžujících okolností bylo v obou řízeních několik, přičemž nikdy nedošlo ke snížení jejich počtu, pouze k nahrazení jedné okolnosti za druhou. Polehčující okolnost zůstala po celou dobu beze změny. Následné zmenšení objemu vína o 300 litrů není v celkovém množství uváděného do oběhu nijak podstatné, stejně jako překvalifikace porušení § 27 odst. 4 písm. a) bodu 5 zákona o vinohradnictví porušením čl. 16 nařízení č. 178/2002.

[108] Maximální výše možné pokuty činí 5 000 000 Kč. Uložená pokuta byla s přihlédnutím k závažnosti protiprávního jednání stěžovatelky stanovena pouze na 4%

horní hranice použitelné sazby. Soud neshledal žádné porušení ani překročení mezí správního uvážení. Výše pokuty byla řádně odůvodněna a stanovena v zákonném rozmezí. Námitky týkající se uložené pokuty byly ve všech rozhodnutích řádně vypořádány a její výše podrobně odůvodněna.

[109] Stěžovatelka namítala, že se orgány nezabývaly likvidačním charakterem uložené sankce, ovšem takový charakter pokuty ze zjištěných skutečností nevyplýval a ani jej stěžovatelka nenamítala. Ani v kasační námitce nesděluje, jakým způsobem by pro ni měla být uložená pokuta likvidační. Z rozhodnutí rozšířeného senátu sp. zn. 1 As 9/2008, které citoval i krajský soud, vyplývá, že je správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Obdobný názor vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3062/14. Tak tomu však v posuzované věci nebylo. Krajský soud v rozsudku také uvedl, že z obsahu veřejně dostupné rozvahy stěžovatelky plyne, že k 31. 12. 2013 činil její nerozdělený zisk 11 785 000 Kč. Soud proto vyhodnotil námitku jako nedůvodnou.

[110] Soud neshledal pochybení ve způsobu určení výše sankce správním orgánem a ani porušení stěžovatelkou uvedených článků Ústavy, Listiny či Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Sankce byla uložena v zákonném limitu za prokázaný správní delikt, a to orgánem, který k tomu má zákonem stanovenou pravomoc.

[111] Žalovaná v původním zrušujícím rozhodnutí zavázala prvostupňový orgán svým právním názorem. Ten měl řízení o porušení § 27 odst. 4 písm. a) bodu 5 zákona o vinohradnictví zastavit, neboť byl konzumován skutkem spočívajícím v uvádění spotřebitele v omyl tím, že do oběhu bylo uváděno víno jiné než zatříděné. Při došetření však prvostupňový orgán skutek překvalifikoval na porušení čl. 16 nařízení č. 178/2002. Tímto postupem bylo dosaženo stejného výsledku, ke kterému byl odvolacím orgánem zavázán, neboť v řízení o porušení § 27 odst. 4 písm. a) bodu 5 zákona o vinohradnictví již nebylo pokračováno. Prvostupňový orgán respektoval názor odvolacího orgánu. Překvalifikování shledal soud jako zákonem dovolený postup, který má oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Krajský soud své závěry týkající se této námitky podrobně rozepsal. Obecnou námitku stěžovatelky, že rozsudek je nepřezkoumatelným způsobem odůvodněný, vyhodnotil soud jako lichou.

[112] Protokol o zkoušce, který je součástí spisu a ze kterého vychází napadené rozhodnutí, splňuje všechny náležitosti, které jsou v § 11 odst. 2 vyhlášky č. 211/2004 Sb., uvedeny. Soud nezjistil žádné porušení zákona při jeho pořizování, a to konkrétně ani rozpor s § 2, § 3 a § 51 odst. 1 správního řádu. Je nutno podotknout, že stěžovatelka vznáší pouze velmi obecné námitky týkající se pořízení protokolu o zkoušce v rozporu se zákonem, a proto i argumentace soudu je obecná, neboť obsah vznesených námitek předurčuje obsah výsledného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).

[113] V řádku „geografický původ“ v protokolu o zkoušce je uveden výsledek „nevyhovuje“. Vedle něj je na řádku uveden třídící znak „N“, který dle vysvětlivek

znamená neshodu se specifikací (vzorkem), nikoli znak „X“ jak uvádí v námitce stěžovatelka. V tabulce je dále uvedeno, že hodnocení vzorku proběhlo dle nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 a metodou s kódem dle ceníku „V292“. Ve vysvětlivkách pod tabulkou je uvedeno, že tento kód určuje identifikaci a princip použité metody, pořadové číslo zkoušky a její cenu. Kódu „V292“ odpovídá princip „NMR,IRMS“, identifikace „Metoda SZPI 491 l (Compendium of international methods of wine and must analysis, OIV-MA-AS2-12:R2009; OIV-MA-AS312-06:R2009; OIV-MA-AS311-05:R2011); pořadové číslo zkoušky bylo 111 a celková cena byla 27 430 Kč. V poznámce k uvedeným rozborům je uvedeno: ve znaku „geografický původ“ vzorek neodpovídá při srovnání s oficiální databází vzorků vín z ČR pro evropskou databanku vín a databází autentických vzorků vín z ČR SZPI.

[114] Výsledek uvedený u geografického původu objasňuje, že vzorek vína neodpovídá zatříděnému vzorku vína, který byl rozhodnutím ze dne 2. 5.2011, č. j. BF711-37/2011, č. 39H1-11, zatřízen pod názvem Müller Thurgau, jakostní víno s přívlastkem, pozdní sběr, 2010, Morava, Velkopavlovická. Výsledek „nevyhovuje“ nečiní rozbor nepřezkoumatelným, jak namítá stěžovatelka, ale signalizuje, že vzorek vína není uveden v oficiální databázi vzorků vín z ČR pro evropskou databanku vín a databázi autentických vzorků vín z ČR SZPI, ze kterých se vycházelo. Testem geografického původu nemá být zjištěno, odkud vzorek přesně pochází (z jaké země či oblasti), ale pouze to, zda se shoduje se zatříděným vínem uvedeným v databázi či nikoli.

[115] U analýzy bezcukerného extraktu je uveden výsledek 20,9 g/l s nejistotou stanovení +/- 0,5. Zároveň je u třídícího znaku v tabulce uveden znak „X“, který znamená, že posouzení shody se specifikací nebylo prováděno. V řádku kódu metody dle ceníku je u bezcukerného extraktu uveden kód „E019“, který dle vysvětlivek na str. 2 protokolu o zkoušce znamená, že byl k porovnání výsledků zatříděného vína se zkoumaným použit dopočet. Rozboru byl tedy podroben pouze zkoumaný vzorek a obsah bezcukerného extraktu v zatříděném vzorku byl zjištěn z rozhodnutí o zatřídění. Daná čísla pak byla odečtena a pomocí odchylky uvedené v tabulce (nejistota) byla získána výsledná hodnota. Stěžovatelka se mýlí, pokud se domnívá, že znak „X“ znamená, že posouzení nebylo provedeno.

[116] Nastalá změna právní úpravy týkající se správního deliktu uvedeného ve výroku I. písm. a) prvostupňového rozhodnutí byla správním orgánem zohledněna. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 3. 4. 2014 na str. 14 se jí výslovně zabýval a přezkoumatelným způsobem odůvodnil její aplikaci. Stěžovatelčina námitka tvrdící opak je proto lichá.

[117] Způsob evidence vína je upraven ve vyhlášce č. 323/2004 Sb. Konkrétně v § 14 odst. 10, který odkazuje na vzor uvedený v příloze č. 32 dané vyhlášky. Mezi devíti nadpisy v jednotlivých sloupcích tabulky jsou uvedeny také tyto: zásoba na počátku měsíce, z toho zásoba ze sklizně předcházejících let, nákup vína v měsíci, zásoba vína na konci měsíce. V poznámce pod tabulkou je uvedeno: pro každý měsíc se zakládá nový formulář.

[118] Účelem evidence je mít přehledný soupis vína, resp. jeho zásoby. Z jednotlivých nadpisů uvedených ve vzoru v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb. lze dovodit, že se do

ní mají uvádět zásoby vína vždy na konci a na počátku měsíce, i když v daném měsíci nedošlo k žádnému pohybu vína. V poznámce pod vzorem je uvedeno, že se zakládá nový formulář pro každý měsíc, což také odpovídá účelu vedení evidence. Aby byla evidence ucelená, musí v ní být uvedeny údaje za všechny měsíce a ty na sebe navazovat.

[119] Námitka stěžovatelky, že dle čl. 45 bodu 1 nařízení Komise č. 436/2009 se eviduje výstup (prodej) vína nejpozději 3. pracovní den po odeslání, je nepřiléhavá. Stěžovatelka není trestána za to, že prodej vína do evidence zaznamenávala později, než měla, ale za to, že v třech uvedených měsících nezaznamenávala žádné informace do evidence o vínu Müller Thurgau, 2010, víno s přívlastkem, pozdní sběr, suché, oblast Morava, Podoblast Velkopavlovická, obec Boleradice, trať Nové Hory, alk. 12,0% obj. šarže č. 1100310.

[120] Soud neshledává argumentaci krajského soudu týkající se vedení evidence vína za zmatečnou ani odporující výroku II. prvostupňového rozhodnutí, v němž je skutek jasně definován. Soudu navíc není zřejmé, z čeho stěžovatelka usuzuje, že posledních 594 ks lahví vína nemohlo být uváděno do oběhu v měsících září 2011, ani v lednu a únoru 2012.

[121] Jednotlivé případy musí být hodnoceny individuálně, a to s ohledem na odlišné skutkové okolnosti. Tak tomu je v případě srovnání nyní projednávané věci a případu týkajícího se Tesco Stores ČR a.s. (rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 29. 9. 2016, č. j. SZPI/AK768-55/2016, založeno v soudním spise). Ani v případě stanovení vyšší povolené odchylky u bezcukerného extraktu by nebyl ospravedlněn rozdíl 3,6 g/l u bezcukerného extraktu v zatřiďovaném a posuzovaném víně u stěžovatelky. Odkaz na dané rozhodnutí je proto nepřiléhavý.

[122] Krajským soudem bylo podrobně vysvětleno, že kontrolní vstup a řízení o správním deliktu nejsou jedním řízením. Podklad pro zahájení správního řízení a následně jako podklad v řízení o správním deliktu stěžovatelky sloužil protokol o výsledku kontroly ze dne 9. 7. 2012. Kontrola byla ukončena právě dnem zahájení správního řízení, tj. dne 25. 2. 2013. V průběhu správního řízení lze nepochybně zahájit novou kontrolu, je-li to k došetření věci třeba. Jedná se o nejméně administrativně náročné řešení. Všechny námitky uváděné stěžovatelkou byly správními orgány objasněny, a to včetně námitky litispendence. Provedení jedné kontroly neznamená, že nemůže být provedena další, je-li to pro došetření věci nezbytné. Kontrola může v některých případech skončit i bez jakéhokoliv kontrolního zjištění a v takovém případě se žádné navazující správní řízení o správním deliktu nevede.

[123] Při obou kontrolách bylo postupováno v souladu s platnou a účinnou právní úpravou. První kontrola, která byla ukončena dne 25. 2. 2013, byla vedena dle zákona o státní kontrole. Další kontrola, zcela samostatná, byla zahájena dne 21. 2. 2014 a vedena dle kontrolního řádu, neboť účinnost zákona o státní kontrole skončila k 31. 12. 2013. Dle § 29 odst. 1 kontrolního řádu se kontrola započatá přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. V projednávané věci však byla původní kontrola ukončena a zahájena nová kontrola, proto bylo postupováno dle znění právního předpisu účinného v době kontroly.

[124] Prokáže-li se při kontrole, že došlo k uvedení nesprávně označeného vína na trh, je skutková podstata správního deliktu naplněna. Datem kontroly spolu s přesným označením šarže vína a množstvím vína uvedeného na trh je dostatečným vymezením správního deliktu, které brání dvojímu potrestání pachatele a zároveň umožňuje případné přísnější potrestání pachatele za delikt opakovaný. Zpětné prokazování přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo učinit ukládání sankcí právnickým osobám nemožným. Zároveň takový postup není nutný, protože v rozporu se zákonem je již samotné uvádění neoprávněně označeného vína na trh. Pouze pokud by bylo ze zjištěných skutečností zřejmé, že pachatel například uváděl neoprávněně označené víno na trh dlouhodobě nebo naopak rychle odstranil následky svého jednání a stáhl víno z trhu, lze takovou okolnost zohlednit ve výši ukládané pokuty. To se týká i vymezení všech míst, kde docházelo k uvádění vína na trh. Tento údaj není pro přesné označení správního deliktu bez dalšího nutný, velikost trhu však může hrát roli při stanovení výše uložené pokuty.

[125] V případě nesprávného vedení evidenčních knih je zřejmé, že se jedná o delikt, který je spáchán jednorázově. V případě porušení povinnosti vést evidenční knihy řádným způsobem je rovněž návaznost příslušného správního deliktu na provedení kontroly zřejmá, přičemž ani zde není zapotřebí, aby správní orgán zjišťoval a prokazoval přesné období, ve kterém stěžovatelka nevedla řádně evidenční knihy. Skutková podstata správního deliktu byla naplněna tím, že k určitému datu byly evidenční knihy ve stavu, který bylo možné označit za nedostatečný z pohledu nároků na jejich řádné vedení. Požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku není porušen, neboť vztažení jednání k provedené kontrole pokrývá protiprávní jednání od neurčeného okamžiku v minulosti až do data kontroly. Nutno dodat, že stěžovatelka z nedostatečného označení správních deliktů nedovozuje žádný konkrétní dopad do svých práv a její stížní námitky jsou v tomto směru pouze obecné (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 187/2015).

[126] K totožnosti skutku se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014 – 52. Uvedl, že: „[P]*ři posuzování totožnosti skutku vychází soud z trestněprávní teorie a praxe (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149 a rozsudek ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006-53). Skutek, za který je ukládána sankce, musí být totožný se skutkem, pro který bylo zahájeno řízení. Od pojmu skutek je přitom třeba odlišovat popis skutku, tzn. slovního vymezení události v příslušném aktu v zahájení řízení a rozhodnutí o věci samé. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je následek významný z hlediska sankčního práva, který pachatel způsobil nebo způsobit chtěl. Za jeden skutek lze považovat ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou pro tento následek kauzální (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 1984, sp. zn. 3 Tz 6/84, Sb. NS č. 8/85). Tento konkrétní následek (ohrožení nebo porušení zákonem chráněného zájmu) spojuje jednotlivé dílčí akty pachatele do jediného celku-skutku a zároveň je odděluje od jiných skutků téhož pachatele. Aby se jednalo o jeden skutek, je třeba, aby jednání pachatele bylo příčinou následku, který je znakem skutkové podstaty. Za jediný skutek se pak považuje i delikt pokračující nebo trvající. Totožnost skutku je mimo jiné zachována i tehdy, jestliže se skutečnosti uvedené při zahájení řízení o daném deliktu doplní o další nebo nahradí jinými, nebo některé odpadnou a jiné přibudou, jestliže ovšem podstata skutku zůstane nedotčena.*“

[127] K požadavkům, které jsou kladeny na vymezení skutku v oznámení o zahájení správního řízení, lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 58/2009, podle něhož je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí obzvlášť) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit (srov. rozsudek NSS sp. zn. 6 As 159/2014).

[128] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil (srov. usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS), že výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení, a jeho rozhodnutí musí být z tohoto důvodu k námitce účastníka zrušeno (srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 189/2014 – 46).

[129] Obecně lze k požadavku přesné časové specifikace vytýkaného skutku, jak ji formuluje judikatura Nejvyššího správního soudu, říci, že jej nelze vykládat mechanicky – totiž tak, že je třeba vždy uvést přesný den (měsíc) počátku a konce závadného jednání, protože v některých případech to z povahy věci není možné. Určitá minimální míra podrobnosti v popisu skutku je však nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek a překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Judikatura k otázce náležitostí výroku správního rozhodnutí je poměrně přísná v obecných formulacích; v konkrétních věcech však ani u ní nepřevládá hledisko formální nad hlediskem materiálním (k tomu viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, čj. 8 Afs 56/2007-479, publ. pod č. 2295/2011 Sb. NSS). Důvodem pro zrušení rozhodnutí tak podle přesvědčení soudu nemůže být to, že ve výroku není obsažen zcela vyčerpávající popis skutku, pokud je povaha skutku včetně všech podrobností zřejmá z odůvodnění rozhodnutí.

[130] Specifikaci správních deliktů z hlediska časového i z hlediska způsobu spáchání považuje soud v rozhodnutích správních orgánů i v oznámení o zahájení správního řízení za dostatečnou. Totožnost skutku je po celou dobu řízení zachována, neboť je zachována totožnost jednání. Toto jednání bylo v obou výrocích částečně shodně popsáno, přičemž nedošlo k podstatné změně tohoto popisu. Narušení totožnosti skutku nelze spatřovat pouze v tom, že správní orgán prvního stupně jednání uvedené v oznámení o zahájení správního řízení překvalifikoval. O překvalifikování byla stěžovatelka informována prostřednictvím vyrozumění o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 17. 3. 2014, č. j. BX719-26/2012 a byla jí dána možnost se k této změně vyjádřit.

[131] Čísla šarží zatříděných a odebraných vín v tržní síti se neshodovala hned ve dvou prvcích. V rozhodnutí o zatřídění bylo uvedeno číslo šarže 1010310, zatímco u kontrolovaného vzorku z tržní sítě bylo uvedeno číslo šarže 1100310. Také v evidenční

knize bylo uvedeno číslo šarže 1100310. Z obsahu správního spisu plyne, že již prvostupňový orgán na tuto skutečnost stěžovatelku upozornil, přičemž ta se k tomu v průběhu kontroly v její provozovně dne 9. 7. 2012 vyjádřila tak, že jde pouze o „administrativní překlep“. Pozdější argumentaci stěžovatelky rozporující tento překlep a namítající, že díky odlišným číslům šarže jde o vzorky odlišných vín, považuje soud za ryze účelovou.

[132] Druhou odlišností jsou neshodující se čísla uvedená za lomítkem u čísla šarže. V řízení se objevila dvě označení a to 03/27 a 03/12, která dle tvrzení stěžovatelky (viz protokol č. P019-70394/12) specifikují datum lepení etiket na láhve s vínem. Odlišné datum lepení etiket nemělo v nyní projednávané věci na správní delikt vliv.

[133] Soud se shoduje s krajským soudem, který vyhodnotil výslechy Ing. Š., pracovníka laboratoře inspektorátu v Brně, a Ing. P., kontrolního pracovníka inspektorátu v Brně, za nadbytečné. Skutkový stav byl řádně zjištěn a všechny rozhodné skutečnosti vyplývají ze správního spisu.

[134] Soud neshledal žádné porušení základních práv stěžovatelky ani jejího práva na spravedlivý proces.

IV. Závěr a náklady řízení

[135] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[136] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[137] Procesně úspěšné žalované, jíž by dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., jinak náležela náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud tuto nepřiznal, neboť dospěl k závěru, že uplatňování jejích procesních práv v souvislosti se správním deliktem dle zákona o vinohradnictví spadá do mantinelů její běžné úřední činnosti, jejíž náklady by neměla nést v případě procesního neúspěchu stěžovatelka (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 As 291/2016 – 40).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu